

Czy Sedum trafi do rzeźni?

– Chory, zaniedbany, z ledwo przyschniętą raną na nodze snuje się po opuszczonym gospodarstwie w Ludwikowie koto Jedlińska. Brakuje mu wody i paszy – opowiada młoda dziewczyna, który przysłała do naszej redakcji. – To nieprawda. Koń ma opiekę i dostaje regularnie jedzenie – twierdzi właściciel zwierzęcia

Sedum ma 11 lat. Jest ogierem pełnej krwi angielskiej. – Poznałam go kilka lat temu. Jeździłam na nim i troszczyłam się o niego – wspomina dziewczyna. – To wspaniały koń, który kiedyś biegał na warszawskim Służewcu.

Utuczę i sprzedam

Sedum zmieniał właścicieli i w pewnym momencie nasza czytelniczka straciła go z oczu. Dwa tygodnie temu jeden z sąsiadów opowiedział jej historię zaniedbanego konia, który dogorywa na jednej z posesji w Ludwikowie. Dziewczyna wybrała się tam. – Gdy go zobaczyłam, przeraziłam się. Był chudy, z ropiejącą raną na pięcie i bardzo samotny – opowiada ze łzami w oczach. Postanowiła zaopiekować się zwierzęciem: – Przemycyłam mu ranę, głaskałam go, dawałam wodę.

Sprawą zainteresowali się władze gminy Jedlińsk, w której leży Ludwików. – Jutro sprawdzimy stan zwierzęcia i warunki, w jakich przebywa. Postaramy się, żeby na miejsce pojechał z nami policjant – obiecała nam Lucyna Piwowar, sekretarz gminy.

Właściciel gospodarstwa, na terenie którego przebywa Sedum, handluje końmi. Gdy skontaktowaliśmy się z nim, był

zaskoczony. – Jakim prawem ktoś wszedł na moją posesję i zrobił zdjęcia? Zawiadomię policję – poinformował nas na początku rozmowy. – Chcieliśmy się dowiedzieć, dlaczego trzyma pan chorego konia w takich warunkach – kontynuowaliśmy. – Przecież ma łąkę, świeżą trawę, jedzenie dostaje kilka razy dziennie i wodę też – przekonuje właściciel. – Nie wiem, o co wam chodzi... Kupiłem go z litości; był w strasznym stanie. Teraz zamierzam go utuczyć i sprzedać do rzeźni. – A co z chorą nogą, wygląda okropnie? – pytamy dalej. – Już ją opatrzył weterynarz. Zapisał antybiotyk i kazał smarować ranę rivanolem – tłumaczył właściciel Seduma.

Zapytaliśmy także, czy możemy konia uratować od rzeźni. Właściciel jest skłonny go sprzedać.

Cierpiący arystokrata

Dziewczyna nie wiedziała, co dalej robić, jak ratować konia. Kilka dni temu podczas jednej z wizyt zrobiła zwierzęciu zdjęcia i przysłała po pomoc do naszej gazety. O ocenę tego, co przedstawiają fotografie, poprosiliśmy Ilonę Kratke, instruktora jeździectwa, sędziego skokowego i członka Polskiego Związku Hodowców Koni. – Ja znam tego konia. Jeszcze mie-

siąc temu głaskałam go; był w dobrej kondycji – przyznaje instruktorka.

Według niej, kilka dni po spotkaniu Sedum wpadł pod samochód. – Od tamtej pory nie miałam o nim wieści – mówi. Opowiedziała nam także o przeszłości konia. Sedum to ogier kryjący, licencjonowany. Jest chory na jaskrę nabytą i pewnie dlatego w żadnej radomskiej stajni nie mógł zagrać miejsca. – Nie miał szczęścia – zauważa Ilona Kratke. Jej zdaniem Sedum nie powinien przebywać w takich jak teraz warunkach. – To chore zwierzę, ślepe, więc w jego otoczeniu nie powinny stać maszyny widoczne na zdjęciach. Może się o nie pokaleczyć. Niepokoi mnie także opuchlizna na zranionym stawie skokowym. Powinien ją obejrzeć weterynarz. Koń na pewno cierpi – uważa nasza rozmówczyni. Ocenia także, że koń nie jest wychudzony, nie jest w tragicznej kondycji.

Według Ilony Kratke konie tej rasy co Sedum to arystokracja. Dlatego dziwi się właścicielowi, że chce wyścigowe zwierzę utuczyć i sprzedać na mięso. – To nie jest rasa mięsna. Zwierzęta są szczupłe, wysportowane; nie ważą zbyt dużo. Z jaskrą nabytą Sedum mógłby pożyć w spokoju jeszcze 10-15 lat. Warto go uratować – podsumowała Kratke. **TOMASZ DYBALSKI**

Sedum jest ślepy i pokaleczony. Miejsce, w którym przebywa nie jest dla niego bezpieczne

Drodzy Czytelnicy! Chcielibyśmy, żeby Sedum dożył późnej starości w godnych warunkach. By zawsze miał pełen żłób i wiadro świeżej wody, by mógł przechadzać się po łące, by wreszcie ktoś go pokochał. Zwracamy się więc do Was z prośbą o pomoc w odkupieniu tego dumnego zwierzęcia od handlarza koni. Zainteresowanych prosimy o kontakt – nr 608 48 88 46.

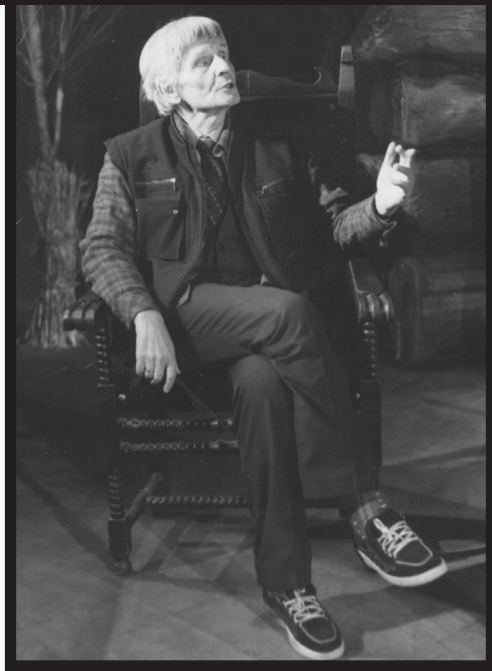
Zygmunt Wojdan (1920-2005)

Zygmunt Wojdan zmarł w radomskim szpitalu 8 września o godz. 15. Najprościej byłoby napisać: odszedł aktor, reżyser, autor sztuk scenicznych i poeta, twórca radomskiego Teatru Powszechnego im. Jana Kochanowskiego w Radomiu.

Jednak żadne, nawet starannie dobrane słowa nie oddadzą Jego bogatej osobowości. Wojdan, urodzony w Wilnie, przesiąkł niepowtarzalną atmosferą domu, miasta, stylem bycia jego mieszkańców, więc kindersztubę zachował do ostatniej chwili.

Był jednakim. Ojciec – Kazimierz Masiejewski, prawnik, kierował prestiżowym Gimnazjum Lelewela, które założył. Mama – Eugenia z domu Kobylńska, nauczycielka i wileńska literatka, pisała powieści, także dla młodzieży. Kiedy w czasie okupacji zdecydował się na naukę w Tajnej Szkole Dramatycznej, wybrał nowe nazwisko – Wojdan. To podobno drugie imię, które nosił założyciel radomskiej sceny.

Na jednym z teatralnych portali wyczytałam, że miał na swoim koncie 149 sztuk. Takich, w których grał lub które reżyserował. Zadebiutował w Teatrze Polskim rolą więźnia w sztuce Wandy Karczewskiej „Ziemia oskarża”. Było to równo 60 lat temu – 18 sierpnia 1945 roku. Grywał na warszawskich scenach Polskiego, Nowego i Powszechnego. Pracował w Sosnowcu, Bydgoszczy i Toruniu. Potem przyjechał do Radomia. Zaczął budować własny zespół, a miał prawdziwy talent do wyszukiwania dobrych aktorów, z którym pracował najpierw w zaadaptowanych dla potrzeb teatru pomieszczeniach sali koncertowej przy ul. Żeromskiego. Potem przeniósł

się do nowego gmachu zbudowanego przy placu Jagiellońskim przy niebagatelnym współudziale dyrektora Mirosława Kustry. Pierwszą premierą w „prawdziwym teatrze” była, w 1978 roku, „Droga do Czarnolasu” opowiadająca o Janie Kochanowskim.

Ponieważ teatr był dla Niego całym życiem, stał się dyrektorem z prawdziwego zdarzenia. Widzom proponował różnorodny, ambitny repertuar, prezentując polską i obcą klasykę, sztuki współczesne (ze szczególnym wskazaniem na Mrożka), spektakle muzyczne i piękne bajki dla dzieci. Spektakle przygotowywali za czasów Wojdana znani polscy reżyserzy, jak choćby Józef Szustowski. Dyrektor radomskiej sceny nie obawiał się także realizować polskich i światowych prapre-

mier, by przywołać choćby „Sztukmistrza z Lublina” wg I.B. Singera. Kochał swoich aktorów, którzy widzieli w nim Mistrza, lubił także piszących o teatrze dziennikarzy. Ostatnim zrealizowanym spektaklem była, w 2000 roku, leciutka komedia „Pani prezesowa”.

Zygmunt Wojdan część swego ducha oddał również polityce. Był działaczem Stronnictwa Demokratycznego, partii inteligentów (pewnie dlatego tak niewiele znaczącej wówczas w świecie polityki) i dlatego chętnie bierał głos w sprawach Ojczyzny. Już na emeryturze, przez dłuższy czas, dzięki życzliwości Wojtka Ozimka, publikował na łamach „Echa Dnia” autorskie felietony. Zaczynał się już wówczas czas rozchwianych opinii, zapominania o polskich korzeniach i o szacunku do Polski. Dlatego jego żarliwe komentarze polityczne przypominały postawę walczących z wiatrakami pozytywistów.

Był też dyrektorem Wojdan poetą. W jednym ze swoich wierszy „Pamięć” napisał: *...I tylko nagle jak przez mgłę przeziera*

*Słowo czy zdanie
Na dziwaczny temat
Że do zbawienia nie trzeba Świątyni
Wystarczy Miłość i ZIEMIA.*

Poza teatrem i swoją żoną Barbarą miał Zygmunt Wojdan jeszcze jedną miłość – Radom. Dlatego Jego prochy, zgodnie z ostatnią wolą, zostaną złożone na cmentarzu przy ul. Warszawskiej. Nam, którzy Go znaliśmy, zostanie pamiętać o dobrym Człowieku i Artyście, jedynym dyrektorem radomskiego Teatru Powszechnego im. J. Kochanowskiego z powołania. **KRYSTYNA KASINSKA**

Jakby chcieli zabić

Złamanym nosem i raną głowy przypłacił podróż pociągiem z Dębina do Radomia Arek Kutkowski, jeden z radomskich dziennikarzy. Pobiło go dwóch bandytów. Za informacje dotyczące napastników komendant miejski policji obiecał tysiąc złotych nagrody

trafił do szpitala w Pionkach mocno potłuczony, ze złamanym nosem i zębem oraz raną głowy.

– Napastnicy wsiedli do pociągu najprawdopodobniej w Garbatce, a uciekli w kierunku Januszna. Jeden z nich jechał w kierunku Januszna. Jeden z nich jechał na ukradzionym rowerze, drugi biegł obok – mówi Rafał Jeżak, rzecznik prasowy Komendy Miejskiej Policji.

Jak nam powiedział Rafał Jeżak, to pierwszy przypadek rozboju na tej trasie. – Dotychczas zdarzały się tam tylko kradzieże kieszonkowe, a i to bardzo rzadko – dodaje rzecznik.

Komendant miejski policji wyznaczył tysiąc złotych nagrody za informacje dotyczącej sprawców pobicia Arka.

– Sprawcy rozboju mają około 18-20 lat, wzrost 175-180 centymetrów – mówi rzecznik KMP. – Prosimy o kontakt wszystkich świadków zdarzenia.

Wszelkie informacje dotyczące sprawców można przekazywać na numery telefonów – w KMP Radom 345 30 30, w KP Pionki 612 41 18, telefony „Pomóżmy sobie” 345 26 26, Crime Stoppers 345 25 25 lub 997 i 112 (z telefonu komórkowego) lub drogą elektroniczną na adres kmpsekretariat@mazowiecka.policja.gov.pl

Policja gwarantuje anonimowość.

dyb

reklama

KANTOR WYMIANY WALUT
Marek Piekarczyk

26-600 Radom, ul. Traugutta 28, tel. (048) 363 55 40

Zaprasza od poniedziałku do piątku w godz. 9⁰⁰-18⁰⁰, w soboty 9⁰⁰-15⁰⁰

– możliwość negocjacji cen
– stała informacja telefoniczna
– parking dla klientów

